

הרשות נתונה

"את הכל עשה יפה בעתו, גם את העולם נתן בלבם, מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף: ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמח ולעשות טוב בחייהו"
קהלת, ג', 11-12

אולת הורסת את החיים, היא אמרה, ופתחה את החלון.
סוף מאי. שוב סוף מאי. בבית ממול סונטה של מוצרט.
מעבר לחלון, הים.

על שפת ים אחר ילדיה לשו את החול באצבעות ברורות
אחר כך נעו בזהירות עם אביהם בסירת גומי קטנה.
השקט היה מקיף כמו ענפי הזית שצמחו עכשו בחצר.
היתה מתבוננת בהם, נכנסת ויוצאת כמו רוח, שומרת מרחק
של קרבה.

כשבגרו הלכה אחריהם לגלש בכרמל. ארבעה גברים.
והחבל היה ארוז על גבם בחבילה שעומדת להתפרק.

בנעוריה היתה מספרת ספורים. היה להם כוון מתפתח
של התחלה, אמצע וסוף.
היא היתה הולכת אז בעינים עצומות ויודעת שתגיע.
מפתח הבית היה שמור בגמחה שבחצר המדרגות.
היה רק מפתח אחד לבית ברחוב הנביאים.

החלון בבית החדש רב הזמן מביט אל הפנים.
בשפתות ובחגים הוא נכמר אל החוץ.
הורדים נועצים פרח אדם במסגרת עץ האלון,
עץ התפוח מדמים בתפוחיו. הצפרים עוד מעט
ינעצו מקור בקלפה הדקה.

האם זו הקדמה. אמצע. סוף.
האם הכל צפוי? האם הרשות נתונה?

האולת כמו מסמר חלוד. חדשות פנים
וחדשות חוץ. משהו שמאיים
לקרע את עור התף.

היא מרחיקה נדד –

כמעט שנה ישבה על שפת האוקיינוס
מניחה לגאות והשפל לזרם בעורקיה
נהמה קבועה של נוכחות
כמו שיח הצפרים כל בקר בהתעוררות
כמו עץ הרמון פורח שוב אל בשלות.

*

סבלנות היא לומדת מהעצים
מתנועת גופם של אנשים
מחשוקי העינים שכבות ונדלקות.
משהו ששיך לאהבה.

הרשות נתונה.

מאי 2002

תמר זכריה

עבודה

היא נשאה איתה את הצלחת לכל מקום שהלכה. לפעמים
נשאה כוס. לעתים רחוקות שניהם יחד. אידה סיגלה לעצמה
דרך לעבוד ביד אחת, יד ימין, כשיד שמאל אחוזת במעין הלא
נדלה של כוחותיה. זה היה צריך להיות קפה שחור מתוק, או
יין, או קוניאק. משהו מתוק מאד ומחזק מאד. מרומם את הנפש.
רק סידרה בגדים בארון בעודה לוגמת, או ניגבה אבק וטעמה,
וכמובן כאשר דיברה בטלפון, וגם בעת הבישול, הערבוב,
היציקה. שתי הידיים היו אחיות, חברות, אחת עובדת והשנייה
מתענגת. גם כססרה למיקרוגל לראות אם התבשיל חם, אחזה
בדרכה הקצרה צלחת נוספת עם סלט גזר הצלחות היו אבני
הקסם שלה, גולת מוט ההילוכים, המצפן.